

«La situació de la dona a Tanzània és molt greu»

La germana Gisela Upendo visita Reus i Tarragona per coordinar accions de cooperació

Gesila Upendo, a OpenEurope | Laura Navarro

Gisela Upendo és fundadora de la Congregació de Germanes Missioneres de l'Eucaristia i el Nou Evangeli de l'Arxidiòcesi d'Arusha (**Tanzània**). Ha estat uns dies a Reus i Tarragona per intercanviar idees i experiències sobre projectes de cooperació, i explorar possibles vies de col·laboració per poder moblar un internat que dirigeix la seva congregació. Una de les entitats que l'ha acollit és **OpenEurope**, de Reus.

- Quin és el motiu de la seva visita a Reus?

- He vingut a veure l'Olena i l'Alfred, els meus amics d'OpenEurope, que el novembre van anar a Tanzània a visitar-me, i enfilat amb ells projectes de cooperació.

- Comenti'ns algun projecte en concret.

- El més important ara mateix és un edifici que estem construint allà, però que està totalment buit. Necessitem mobles i equipament perquè les persones a partir de divuit anys hi puguin desenvolupar professions. Em refereixo a modistes, fusters, informàtics o cuiners. Potser serà el

primer projecte que farem amb l'organització de Reus.

- Ser monja és també una de les opcions per a les dones de Tanzània. Moltes acudeixen al convent on està vostè.

- Hi ha dones joves que no volen casar-se per raons diferents i van allà. Aquesta és també una raó per fer alguna cosa per a la societat on viuen. És una cosa compartida: jo les ajudo i elles ajuden la comunitat.

- Quina és la situació de la dona a Tanzània?

- Depèn de l'estatus social de cada dona. Si té estudis, d'alguna manera pot arribar a ser respectada, però si no en té ?o tan sols té la primària?, la situació és realment molt dolenta. No saben quins són els seus drets, sobretot en relació amb el matrimoni. Algunes vegades ha passat que si el marit mor, tot el que està relacionat amb la dona ?és a dir, els fills, la casa o qualsevol dels seus afers?, automàticament ja no li pertany. La dona no sap on anar ni què fer, i realment no li preocupa a ningú. Per això s'ha creat aquest centre: no únicament per ensenyar-los a treballar, sinó també per mostrar-los els seus drets, fer-los entendre qui són i, sobretot, educar-les.

- Com és la vida a Tanzània?

- La vida segueix. Hi ha gent que va a l'escola, que treballa..., però hi ha coses que són bastant preocupants i difícils, com, per exemple, l'electricitat i l'aigua. Podem estar perfectament un dia sencer sense electricitat i sense aigua, i hem de tenir reserves de quan plou. Fins i tot hem de viure amb aquestes dificultats a l'hora de menjar: la gent ha de treballar molt per poder-ho fer; si no treballes, no menges, i la gent es busca la vida com pot per poder menjar alguna cosa.

- Hi ha llibertat de religió a Tanzània?

- Pel que fa a la religió, podríem dir que la gent és bastant lliure. A Tanzània conviuen persones de diverses religions, com ara cristians, catòlics, baptistes, fonamentalistes, musulmans... No tenim cap problema amb les religions.

- Com està superant la covid la població de Tanzània?

- És una situació ambigua. Al principi, tots teníem molta por perquè no sabíem com protegir-nos-en, així que tothom feia el que li semblava més bé per sobreviure. Van morir moltes persones, però també se'n van recuperar moltes altres. Ara la situació s'està calmant. La gent continua protegint els seus, però sense deixar de fer el que feien. La covid existeix, però la gent se la pren com un refredat més.

- Què ens aconsella veure si fem un viatge a Tanzània?

- Si és la primera vegada que aneu a Tanzània, tenim parcs nacionals preciosos, però si teniu temps de veure com és la població i la seva manera de viure, potser n'aprendreu alguna cosa i apreciareu més les coses que teniu a Europa.

- És un país on conviuen moltes cultures, no?

- Tenim diverses cultures; de fet, hi ha cent vint grups ètnics diferents, cadascun dels quals parla la seva llengua, però tots tenen en comú el suahili i l'anglès. I encara amb aquestes diferències culturals, no tenim cap problema per viure tranquil·lament en comunitat.

- Un d'aquests pobles és el massai. Hi ha algun aspecte de la seva vida que vulgui destacar?

- La situació de les dones massais és fins i tot més dolenta que la resta, perquè ni tan sols poden parlar davant del seu marit, i és ell qui decideix què han de fer en tot moment. Per exemple, ells poden tenir tantes dones com vulguin; per tant, pots trobar un home que tingui deu o quinze dones. Jo en vaig conèixer un que en tenia trenta, i més de tres-cents fills, i vivien tots junts. Si dos homes tenen la mateixa edat, es poden intercanviar les dones sense que hi hagi cap problema.

- I, per acabar, quina és la contribució solidària que rebeu d'altres països, tenint en compte que teniu relació amb organitzacions d'Itàlia, per exemple?

- Vam col·laborar amb un grup d'Itàlia que ens va ajudar a construir l'escola. Nosaltres havíem d'aconseguir els materials per completar-ne la construcció, ja que ara mateix està buit. A part d'això, no hi ha més organitzacions amb les quals hàgim fet col·laboracions, però n'estem buscant.